

יבמות מ. (המשנה) עד מא. (המשנה הראשונה)

המשנה

למי הולכים נכסי המת

אחרי ייבום	אחרי חליצה
כשהאב מת: למיבם (' <i>ink se fax</i> ')	כשהאב מת: לאחים (אין לחולץ עדיפות)
כשהאב קיים: ת"ק: למיבם ר"י: לאב	כשהאב קיים: לאב (האב קודם לבניו)

טעמו של ר' יהודה: 'המכור אכר תלף' - כפי שבכור מקבל את חלקו רק כשהאב אינו בחיים - כך גם המיבם.

אבל בניגוד לבכור היבם אינו מקבל אחרי מיתת האב את החלק הנוסף. ('*ink se fax*' - ולא על שם אביו)

ר' נחמן, ר' ינאי: הלכה כת"ק, עולא, ר' יצחק: הלכה כר' יהודה,

משנה

היחס שבין החולץ - לחלוצה

החולץ: אסור בקרובותיה - ובצרות של הקרובות

הקרובות האסורות: אימה, סבתה, בתה, נכדתה, אחותה (כל עוד החלוצה חיה)

החלוצה: אסורה בקרוביו.

הקרובים האסורים: אביו, סביו, בנו, נכדו, אחיו ובני אחיו

היחס שבין החולץ - לצרת החלוצה

החולץ: מותר בקרובותיה (ואסור בה כמובן)

הסיבה שצרת הקרובה אסורה - בעוד שקרובת הצרה מותרת: כשהחלוצה הולכת לב"ד הולכת איתה הקרובה שלה - יש חשש שהאנשים יתבלבלו ביני הן ולכן הקרובה וצרותיה אסורות.

איסור קרובות חלוצה הוא מדרבנן - למרות זאת חכמים אסרו גם את השניות של החלוצה

מניין שאסרו בחליצה גם שניות:
הברייתא קובעת שהחלוצה אסורה **בבן בתו** של החולץ - מבחינת בן הבת - החלוצה היא חלוצת הסבא - חלוצת הסבא - מקבילה לאשת הסבא שאסורה רק מדרבנן. מכאן שחכמים אסרו שניות בחלוצה

הערות

א. הוכחנו מהברייתא ולא מהמשנה כיוון ש: ייתכן ובן הבת שמוזכר במשנה הינו בן הבת של הסבא

ב. ההוכחה היא מבן הבת ולא מבן הבן של החולץ כיוון ש: החולץ הינו האח של בעלה הקודם, - לכן בן הבן של החולץ הוא בן הבן של אחי בעלה, - לכן החלוצה היא אשת אחי סבו שאסורה בגלל בעלה המת - ובלי קשר לחליצה

ר' יוסף: אם קרובות הצרה מותרות - סימן שהצרה לא נחשבת בסיפור החליצה ולכן חוזרת לאיסור אשת אח הראשון,

ר' יוחנן: אין להוכיח כלום מקרובות הצרה כיוון שכל האיסור כאן הוא רק מדרבנן (והצרה אסורה רק בלאו)